

въ колички, въ които се впрѣгатъ голи, препасани само презъ кръста, индуси.

Моятъ — сухъ, черенъ, мускулестъ. Той ме поглежда, като блѣска съ жбитѣ си и премѣта бѣлото на огромнитѣ си очи, очаквайки знакъ да се движи напредъ.

Това е човѣкъ-конь. За половинъ रुपия пѣтниците се ползуватъ отъ неговитѣ нозе. Коньтъ коштува два пѣти по-скъпо, понеже има четири крака и двѣ усти: на колара и своята. Предпочитатъ да се возятъ съ рикши. Богатитѣ хора тука иматъ по нѣколко рикши, и тѣ ги обличатъ понѣкога въ муселинени престилки, съ червени копринени накити на главата. Както и въ конетѣ, у тѣхъ ценятъ не само бързината на нозетѣ, но и красотата, и младостта, и цвета на кожата.

Англичанки съ дълги бледи лица, англичани въ бѣли костюми и въ шлемове отъ гжи, немци и мѣстната аристокрация — всички се разхождатъ съ рикши.

Рѣдко-рѣдко се срещатъ малки пони и гърбати камили, бѣгащи по пѣтя и понѣкога возящи огромни товари.

Черни бедняци, съ ржце, изядени отъ акулитѣ, съ извърнати нозе и прочие уродства, бѣгатъ следъ нашитѣ екипажи и просятъ милостиня. Къмъ тѣхъ се присѣдиняватъ орлякъ деца, предлагатъ цвѣтя, златни брѣмбари, трѣстики отъ канела и камфорно дърво, даже парчета отъ преплетени книги — вмѣсто вѣтрило. Съпроводжани отъ тая гладна свита, ние потегляме на пѣть за Коломбо.

Рикшътъ, който вози Коля, бѣше, навѣрно, около тридесетъ години. Той имаше черна брадичка и дълги прави косми, придържани отпреде съ гребенъ отъ костенурка. Лицето му е доста симпатично и даже одухотворено.

А азъ, дошелъ отъ чужда земя, правя отъ него конь, на неговата собствена земя, заради която цѣли три вѣка се бориха англичани, португалци и холандци, като се стараеха жадно да завладѣятъ несмѣтнитѣ богатства на острова.

Рикшътъ бѣга бързо, леко прегъналъ своя черенъ, тънъкъ грѣбъ, издалъ вратъ и черна глава, той се клати отъ една страна на друга и по-нѣкога си изтрива потѣта съ мръсенъ парцалъ.

Шосето е широко, равно, гладко и при това, като че покрито съ червено сукно — посипано съ мекъ рубиновъ пѣськъ, по който леко и плавно се люлѣе количката.

Тежкитѣ зелени вълни на океана се разбиватъ о гладкитѣ, излизани камъни и блѣстятъ съ бѣлата си пѣна. Подалече вълнитѣ се преливатъ въ свѣтло-лилови тонове и съ синя чърта се отдѣлятъ на хоризонта отъ бледното небе.

Какъ красиви сж при тия вълни високитѣ стройни палми, развѣващи се, като колосални зелени пера.

По величествени алеи тѣ се разотиватъ въ разни страни, като поразяватъ съ своитѣ цвѣтове и съ капризността на своитѣ разкошни листа.